

Consell Tributari
Expedient: 102/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 21 de febrer de 2005, coneixent del recurs presentat pel Sr. F.J.O.O.P., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- El Sr. F.J.O.O.P. interposa recurs contra liquidació de la taxa per prestacions del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament, rebut núm. SE-2001-2-03-..., girada pel servei de reconeixement i apuntalament prestat el dia 19 de gener de 2001 en l'habitatge situat al carrer ..., núm. ..., pis 2n 2a, al·legant que no té la condició de subjecte passiu de la taxa, ja que el servei va ser sol·licitat pel veí del pis 3r 2a, quan va observar en el seu habitatge unes petites fissures i esquerdes als envans, produïdes com a conseqüència de les obres menors que s'estaven realitzant al pis 2n 2a, i que l'abonament del servei correspon a qui ho va sol·licitar, ja que no existia necessitat d'apuntalar ni de bon tros urgència en no existir risc de col·lapse del forjat, tal com acredita a través d'un informe tècnic realitzat per l'Oficina Consultora Tècnica del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya. A més, al·lega indefensió per falta de claredat de la liquidació recorreguda, i subsidiàriament sol·licita que, prèvia la devolució pel recurrent del material utilitzat pel servei de bombers, i comprovat el bon estat d'ús en què es troba, li sigui retornat l'import abonat corresponent a l'esmentat material.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Cal dilucidar, en primer terme, la qüestió plantejada entorn de qui és la persona que ha de ser considerada com a subjecte passiu de la taxa i obligat en primer o únic lloc al pagament del deute tributari impugnat, donades les particulars característiques del cas.

Segons l'art. 3.1 de l'Ordenança fiscal núm. 3.2, reguladora de la taxa per prestacions del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament l'any 2001, són subjectes passius en qualitat de contribuents, en primer lloc, "les entitats, els organismes o les persones físiques o jurídiques que resultin beneficiàries de la prestació del servei",

aclarint l'art. 3.3, que “en cas d'intencionalitat o negligència, és subjecte passiu el causant del fet imposable”.

En el cas analitzat pot apreciar-se que si bé és cert que el servei va ser sol·licitat pels ocupants del pis 3r 2a, no és menys cert que aquesta demanda va tenir lloc en apreciar l'aparició de trencaments i fissures en envans del seu propi pis, que van ser causats, com admet el recurrent, per la realització d'unes obres menors efectuades al pis 2n 2a, és a dir, al pis del recurrent, en enderrocar envans sense assegurar les biguetes en les quals s'hi assentaven. Per tant, resulta indiscutible que el causant material de la intervenció del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament ha estat el recurrent.

Resulten concloents, en aquest sentit, tant la documentació obrant a l'expedient com el manifestat pel recurs. Així, l'informe del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament, de data 4 de novembre de 2002, assenyala que “en arribar al lloc –s'està referint al pis 3r 2a- es comprova un trencament de dos envans i fissures en altres dos”, causats per “haver enderrocat uns envans del pis 2n 2a”, el que va induir a l'apuntament efectuat en aquest pis. També dóna suport aquesta relació de causalitat la nota tècnica sobre les actuacions realitzades a l'habitatge del 2n 2a, efectuada per l'Oficina Consultora Tècnica del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, aportada com a prova pel recurrent, que indica: “En treure els envans de la planta inferior, el forjat de biguetes de fusta que estaven poc o molt recolzades en aquests envans, han patit una deformació que ha provocat l'aparició de fissures i esquerdes en els envans superiors”, i més endavant agrega: “De tota manera, la primera deformació es va produir quan es varen enderrocar els envans i ha estat la causa de les lesions en la planta superior”. Finalment, és el propi recurrent qui assenyala, sense posar-lo en dubte en cap moment, que com a conseqüència de les obres al seu pis es van produir fissures i esquerdes al pis de dalt.

Així, i sempre a l'únic efecte de procedir a la determinació del subjecte passiu de la taxa pel servei prestat en aquest cas concret, cal assenyalar el recurrent com a subjecte passiu, tal com indica el citat art. 3r de l'Ordenança esmentada. La qual, per altra banda, queda perfectament enquadrada dins d'allò disposat per l'art. 20.2 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, quan diu: “S'entendrà que l'activitat administrativa o servei afecta o es refereix al subjecte passiu quan hagi estat motivat directa o indirectament pel mateix referent a que les seves actuacions o omissions obliguin a les entitats locals a realitzar d'ofici activitats o a prestar serveis per

raons de seguretat, salubritat, de proveïment de la població o d'ordre urbanístic, o qualssevol altres”.

En aquesta línia de raonament, també és d'interès considerar la sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia de data 14 d'abril de 1997, respecte d'un supòsit d'incendi en una zona rural, en la qual es diu: “En el cas d'actuacions, no queda provat que fos una acció o omissió de l'actora la qual produís l'incendi motivador de la prestació del servei de bombers, per la qual cosa no pot ser tinguda com a beneficiària del mateix o afectada per l'incendi, en els termes assenyalats a l'article 20.2 de la Llei 39/1988 ...”. A sensu contrari, s'ha de concloure que és subjecte passiu qui hagi executat una acció o omissió que motivi la prestació del servei.

Segon.- La següent al·legació del recurrent està dirigida a qüestionar la necessitat d'haver prestat el servei, en assenyalant que no existia raó per a apuntalar ni tampoc urgència en fer-ho. No obstant això, contràriament al que sosté l'interessat, ha d'entendre's que pel tipus de servei que es tracta i per les raons de rapidesa i prevenció amb les quals s'ha d'actuar, no hi ha dubte que, en un cas de danys en construccions com el present, l'entitat local ha d'actuar moguda per raons de seguretat, ja sigui a petició de part o d'ofici, obligada per la normativa vigent, com per exemple, el número 5 de l'article 190 de la Llei de 14 de març de 2002, d'Urbanisme de Catalunya. Pot recolzar-se aquesta afirmació en què en el propi informe del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament esmentat en el fonament anterior, i també en la referida nota tècnica de l'Oficina Consultora Tècnica del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, consta el dany que es va produir, la seva causa, i el perill potencial que existia, amb la consegüent alarma dels veïns, pel que la intervenció dels bombers en apuntalar el sostre del pis en obres va ser correcta i proporcionada.

Tercer.- En canvi, s'ha de reconèixer que el recurrent té raó en impugnar la liquidació que se li ha girat per la seva manifesta falta de claredat. Efectivament, la liquidació practicada, si bé relaciona els elements utilitzats i el personal que va actuar en la prescripció del servei, no permet conèixer en quina classe d'unitats s'ha mesurat cada tipus dels elements utilitzats (hores home per al personal, metres, unitats, etc.), ni el seu cost unitari, ni tampoc la mesura o quantitat que es va utilitzar de cadascun d'ells, informació que resulta imprescindible per al càlcul de les tarifes a aplicar, segons estableix l'Ordenança fiscal en el seu art. 7. Aquesta falta de claredat impossibilita esbrinar si la quota a pagar que allí figura (1.550,25 euros) és o no correcta. En tals

circumstàncies s'ha de concloure, com es va anticipar, que la liquidació no compleix allò previst a l'article 124.1 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària (llavors vigent), per no contenir les dades imprescindibles per a determinar un dels elements essencials de la mateixa, com és la base imposable.

Quart.- En el present cas, segons s'ha dit, no consta la notificació individualitzada del valor cadastral, però sí consta fotocòpia de la resolució de la Gerència Territorial del Cadastre de Barcelona, de data 17 de febrer de 2003, referida a la finca en qüestió, en la que expressament es diu: Finalment, s'ha de contestar l'al·legació subsidiària referida a la sol·licitud de devolució de part de la suma abonada per la devolució del material emprat en l'apuntament en bon estat de conservació, una vegada substituït aquest material per una estructura metàl·lica de bigues en forma de creu realitzada pel recurrent. Ha d'assenyalar-se referent a això que l'obligació tributària que representa la taxa meritada neix íntegrament per la prestació del servei referit, sense que l'Ordenança fiscal estableixi que la devolució dels elements utilitzats condicioni la seva quantia. A més, cal assenyalar que, independentment del pagament de la taxa, el deure de retornar els elements utilitzats sorgeix implícitament de l'art. 7 de l'Ordenança, quan estableix que la quantificació es farà per hora, dia o fracció, segons de quin tipus de servei o material es tracti.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs interposat; ANUL·LAR la liquidació recorreguda; PRACTICAR nova liquidació en la qual constin de manera clara i intel·ligible tots els elements que permetin determinar amb exactitud la quantia de la taxa; i DESESTIMAR la resta de peticions.